

De Tao van de Oermens

In de oude wereld leefde een stam
aan de rand van een uitgestrekt bos.
Hun dagen draaiden om overleven.
Voedsel was schaars.
Soms vonden zij vruchten.
Soms vingen zij een dier.
Soms keerden zij met lege handen terug.
Wie voedsel vond, leefde.
Wie niets vond, leed honger.
Zo werd een diepe waarheid in de mens gegrift:

Eten betekent leven.

Generaties kwamen en gingen.
Bossen maakten plaats voor dorpen.
Dorpen groeiden uit tot steden.
Steden werden metropolen.
Maar de oude programmering bleef.
Verborgen.
Levend in iedere mens.
Op een dag vroeg een leerling aan de meester:
"Meester, waarom hebben mensen zoveel moeite met eten?"
De meester nam hem mee naar een grote markt.
Overal waren kleuren.
Geuren.
Verpakkingen.
Aanbiedingen.
Reclames.
Mensen liepen met volle tassen.
Sommigen aten onderweg.
Anderen dachten al aan hun volgende maaltijd.
"Zie je dat?" vroeg de meester.
"Ik zie mensen die eten kopen."
De meester glimlachte.
"Nee."
"Wat zie ik dan?"
"Een oeroude stam die nog steeds bang is voor schaarste."
De leerling keek opnieuw.
Langzaam begon hij het te zien.

Daarna liepen zij naar een groot gebouw.
Binnen zaten mensen achter schermen.
Grafieken bewogen.
Marktonderzoeken werden besproken.
Reclamecampagnes ontworpen.
"Wie zijn deze mensen?" vroeg de leerling.
"Voedselproducenten."
De leerling knikte.

"En wat doen zij?"

De meester keek naar de schermen.

"Zij bestuderen de oermens."

"De oermens?"

"Ja."

Hij wees naar een afbeelding van een hamburger.

"Zij weten precies waar de oermens op reageert."

Hij wees naar een zak chips.

"Hoeveel zout nodig is."

Hij wees naar een frisdrank.

"Hoeveel suiker."

Hij wees naar een verpakking.

"Welke kleuren verlangen oproepen."

De leerling werd stil.

"Dus zij voeden mensen?"

De meester keek hem aan.

"Soms."

Hij zweeg even.

"En soms vooral hun aandeelhouders."

Ze liepen verder.

Aan de andere kant van de stad ontmoetten zij mensen die de voedselwereld wilden veranderen.

Zij spraken over duurzaamheid.

Gezondheid.

Bewustwording.

Eerlijke landbouw.

De leerling glimlachte.

"Dit zijn de goede mensen."

De meester antwoordde niet.

Hij bleef kijken.

Na een tijdje zag de leerling iets vreemds.

De groepen spraken niet met elkaar.

Zij discussieerden.

Subsidies werden bevochten.

Invloed verdedigd.

Iedereen wilde verandering.

Maar ook degene zijn die haar bracht.

De leerling fronste.

"Waarom werken zij niet samen?"

De meester bukte en pakte een eikel van de grond.

"Wat zie je?"

"Een eikel."

"En wat zit erin?"

"Een eik."

De meester knikte.

"En wat nog meer?"

De leerling wist het niet.
"De hele geschiedenis van het bos."
De wind streek door de bladeren.
"Ook deze mensen dragen de oermens in zich."
"Maar zij willen toch helpen?"
"Zeker."
"Waarom concurreren zij dan?"
De meester glimlachte zacht.
"Omdat de oermens niet alleen honger heeft naar voedsel."
De leerling keek vragend.
"Ook naar erkenning."
"Naar invloed."
"Naar gelijk krijgen."
"Naar winnen."
De leerling werd stil.
Nu begon hij iets te begrijpen.

Ze gingen zitten op een heuvel met uitzicht over de stad.
Beneden zag de leerling supermarkten.
Restaurants.
Fastfoodketens.
Biologische winkels.
Voedselcongressen.
Actiegroepen.
Investeerders.
Influencers.
Boeren.
Marketeers.
Deskundigen.
Iedereen sprak over voedsel.
Over verbetering.
Over de toekomst.
En toch leek iedereen voortdurend met elkaar te strijden.
De meester keek naar beneden.
"Wat zie je?"
De leerling moest lachen.
"Een dierentuin."
De meester lachte mee.
"Precies."
Hij wees naar de mensen.
"Daar loopt de jager."
"Daar de verzamelaar."
"Daar de alfa."
"Daar de beschermer."
"Daar de slimmerik."
"Daar de verkoper."
"Daar de volger."

"Daar de leider."

Overall zag de leerling dezelfde patronen.

Nieuwe kleding.

Nieuwe technologie.

Nieuwe woorden.

Maar dezelfde oude instincten.

De zon begon langzaam onder te gaan.

Toen sprak de meester:

"Bewustzijn verandert de oermens niet."

"Niet?"

"Nee."

"Wat doet bewustzijn dan wel?"

De meester keek naar de horizon.

"Het laat je zien wanneer de oermens aan het stuur zit."

De leerling dacht lang na.

"En dan?"

"Dan ontstaat keuze."

De wind werd zachter.

"De onbewuste mens denkt dat hij zijn instincten is."

"De bewuste mens ziet zijn instincten."

"De wijze mens leert ermee samenwerken."

De leerling keek nog één keer naar de stad.

Voor het eerst zag hij niet alleen mensen.

Hij zag miljoenen jaren evolutie

in moderne kleding.

En hij begreep:

de grootste strijd in de voedselketen

gaat niet over voedsel.

Zij gaat over bewustzijn.

De oermens zoekt voedsel.

De moderne mens zoekt betekenis.

Maar zolang hij niet weet

wanneer de oermens spreekt,

zal hij denken

dat iedere honger dezelfde honger is.

Daarom aanschouwt de wijze

eerst zichzelf,

voordat hij de wereld probeert te veranderen.

Want wie de oermens in zichzelf begrijpt,

begrijpt ook de dierentuin daarbuiten.